

תקנת ר' אבהו:

(5) תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף לד עמוד א

אתקין רבי אבהו בקסרי: תקיעה, שלשה שברים, תרועה, תקיעה. - מה נפשך? אי ילולי יליל - לעביד תקיעה תרועה ותקיעה, ואי גנוחי גנח - לעביד תקיעה שלשה שברים ותקיעה! - מספקא ליה אי גנוחי גנח אי ילולי יליל. - מתקיף לה רב עוירא: ודלמא ילולי הוה, וקא מפסיק שלשה שברים בין תרועה לתקיעה! - דהדר עביד תקיעה תרועה ותקיעה. - מתקיף לה רבינא: ודלמא גנוחי הוה, וקא מפסקא תרועה בין שברים לתקיעה! - דהדר עביד תקיעה שברים תקיעה. - אלא רבי אבהו מאי אתקין? אי גנוחי גנח - הא עבדיה, אי ילולי יליל - הא עבדיה! - מספקא ליה דלמא גנח ויליל. - אי הכי, ליעבד נמי איפכא: תקיעה, תרועה, שלשה שברים ותקיעה, דלמא יליל וגנח! - סתמא דמילתא, כי מתרע באיניש מילתא - ברישא גנח והדר יליל.

R. Abbahu prescribed in Caesarea that there should be a תקיעה, three שברים, a תרועה and a תקיעה. How can this be justified? If [the sound of תרועה] is a kind of wailing, then there should be תקיעה, תרועה and תקיעה, and if it is a kind of groaning, there should be תקיעה, three שברים, and תקיעה? — He was in doubt whether it was a kind of wailing or a kind of groaning. R. 'Awira strongly demurred against this procedure, saying, Perhaps it is a kind of wailing, and the three שברים make an interruption between the תרועה and the [first] תקיעה? — We assume that he afterwards blows תקיעה, תרועה, תקיעה. Rabina strongly demurred against this, saying, Perhaps it is a kind of sighing and the תרועה makes an interruption between the שברים and the [second] תקיעה? — We suppose that he afterwards blows תקיעה, שברים, תקיעה. What then is the point of R. Abbahu's regulation? If it is a groaning sound, it has already been made, and if it is a wailing sound it has already been made? — He was in doubt whether it does not include both groaning and wailing. If so, the reverse should also be carried out, namely, תרועה, תקיעה, three שברים, תקיעה, since perhaps it is wailing and groaning? — Ordinarily when a man has a pain, he first groans and then wails.

(6) ר' זרחיה הלוי, ספר המאור

אתקין רבי אבהו בקסרי...ורבינו האי גאון ז"ל כתב בתשובת שאלה כי קבלה היתה בידם דבין גנוחי ובין ילולי כולהו תרועות מקריין ונפיק איניש ידי חובתיה בהכי ובהכי והיו מקומות בישראל חלוקין במנהגייהם איכא דעביד הכי ואיכא דעביד הכי ובא רבי אבהו להשוות המנהגות ולהחזיר כל המקומות למנהג אחד שלא תהא מחלוקת ביניהם וסדר להם כל המנהגות כאחד וכלשון הזה מצינו לו בתשובה אל תחשבו בלבבכם כי בימי רבי אבהו נפל ספק בדבר זה שהרי משניות קדומות אחת אומרת תרועה שלש יבבות במשנתנו ואחת אומרת תרועה שלש שברים והא דאמר ר' בהדיא אמר אביי בהא פליגי וכך היה הדבר מימים קדמונים מנהג בכל ישראל מהן עושין תרועה יבבות קלות ומהן עושין תרועות יבבות כבדות שהם שברים ואלו יוצאין י"ח ואלו יוצאין י"ח כי שברים כבדים תרועה הן ויבבות קלות תרועה הן והיה הדבר נראה כחלוקה אע"פ שאינו חלוקה והרי התנאים כמו שאמרנו למעלה הללו שונין שיעור תרועה ג' יבבות והללו שונין שיעור תרועה ג' שברים אלו משנתם כמנהגם ואלו משנתם כמנהגם וקאמר אביי בהא פליגי ולא פלוגתא היא ולא היו אלא מטעים את אלו ואלו מטעים את אלו אלא מר כי אתריה ומר כי אתריה קתני וחכמים של הללו מודים כי שברים תרועה היא וחכמים של הללו מודים כי יבבות תרועה הן וכשבא רבי אבהו ראה לתקן תקנה שיהיו כל ישראל עושין מעשה אחד ולא יראה ביניהם דבר שההדיטות רואין אותה כחלוקה אלו דבריו של רבינו האי גאון ז"ל והם טובים ונאים ומתוקים מדבש ונופת צופים.